

Gelukkig Verliefd

Gelukkig Verliefd
Vida Veelen

Vida Veelen is tevens verantwoordelijk voor de omslag
Werk is auteursrechtelijk beschermd (copyright)
2025
Uitgeverij: Brave New Books

Sam zat op een bankje in het park met het zachte zonlicht op haar gezicht, terwijl de tranen stilletjes over haar wangen rolden. De laatste tijd vroegen de gebeurtenissen rondom haar relatie met Ronald veel energie.

Hoe had het zover kunnen komen? Ze dacht altijd gelukkig te zijn samen. Ronald was een echt zorgzame jongen, altijd attent en lief, en toch voelde Sam dat er iets ontbrak. Ze had echt geprobeerd te ontdekken wat ze miste, maar het antwoord bleef uit. Excuus na excuus passeerde de revue, zelfs de aanwezigheid van Ronalds ex, maar eerlijk gezegd speelde dat inmiddels nauwelijks nog een rol.

“Ach, ik moet mij gewoon realiseren dat het voorbij is”, zei Sam hardop. Haar gedachten gingen verder. Als ze zo thuiskwam, moest ze toch weer met Ronald praten. Niet dat hij niet wist wat er aan de hand was. Maar op deze manier had hij er ook geen zin meer in.

Tenminste dat zei hij, net voordat ik huilend na het zoveelste gesprek het huis uit vluchtte. Deze erkenning gaf Sam rust, maar het afscheid bleef zwaar. Terwijl Sam haar tranen droogde en ze haar blik weer op de omgeving richtte probeerde ze te genieten van het warme lentezonnetje. Haar gedachten dwaalden onverwachts af naar een ander moment. Haar “ontmoeting” met een spreker van het congres “De jonge consument”. De eerste keer dat ze hem zag vond ze hem nogal irritant met zijn opvallende, harde maar sexy stem. Iets aan zijn aanwezigheid wekte haar nieuwsgierigheid.

En een aantrekkingskracht? Die was er niet. Toch wilde ze hem leren kennen, want om hem heen was het wel heel gezellig. Die dag bleef het bij een kort hallo en daag.

Was hij dan al of niet bezet, geen idee eigenlijk. Bas heette hij, tenminste zo stelde hij zich voor, alsof ze dat niet wist want van naam kende ze hem wel.

Ze wist niet eens meer waar het congres over ging. Verder dan het uitgifte patroon, en waar we heen moesten om de jonge consument te binden, kwam ze niet. Sheila, haar bazin vond dit wel wat voor haar. Geen idee waarom, ze werkte al een tijdje bij Sheila in de winkel en had het enorm naar haar zin. Sheila vond dat ze haar horizon over de detailhandel moest gaan verbreden. Nou dat had ze dus gedaan maar

veel wijzer was ze er niet van geworden. Inwendig moest Sam hierom lachen. Het was zeker een hele leuke dag geweest. Een goed verzorgde lunch en een borrel ter afsluiting van de dag. Zelf had ze het wel gehad en was naar huis gegaan. Achteraf had ze misschien toch even moeten blijven voor die “spannende man”. Want nu leek hij spannender in haar gedachten dan dat hij misschien wel was. Met een glimlach dacht Sam hieraan terug.

Langzaam schakelden Sams gedachten over naar haar dagelijkse werk in de winkel van Sheila. De winkel van Sheila was een beetje uit de hand gelopen met inmiddels veel meer dan alleen potten en pannen. Het grotendeel van het magazijn was inmiddels ook bij de winkel getrokken en ook de bovenverdieping deed leuk mee.

Het achtergelegen pand was er afgelopen jaar bij gekocht en diende nu als opslag. Als mensen vroegen waar ze werkte, zei ze, “tussen de potten en pannen”. Ze moest hierom lachen, als ze daaraan dacht.

Eigenlijk was het een winkel met huishoudelijke artikelen maar potten en pannen klonk veel leuker.

Sheila was inmiddels op een leeftijd dat ze het toch eindelijk wat rustiger aan wilde doen. Niet dat Sheila moeilijk ter been was of zoiets maar ze moest maar eens andere dingen gaan doen en lekker genieten. Samen met Richard, haar man en hun hond Bully vormden ze een gezin.

Kinderen had Sheila nooit kunnen krijgen. Jammer want ze zou een goede moeder geweest zijn. Sheila zag in de krant het congres “De Jonge Consument”, en riep gelijk, daar moet je heen Sam echt iets voor jou. Gekscherend zei ik nog, “gaan we een snoepwinkel beginnen”. Sheila lachte maar haalde aan dat de zaak erg goed liep en ze mij toch echt zag als haar opvolger. Ik moest er maar aan wennen. Sam probeerde dat al een tijdje af te houden. Niet dat ze het niet wilde maar ze wilde Sheila nog heel lang hier houden. Het was zo’n schat van een mens ze zou niet weten wat ze zonder haar moest. Maar ze wilde ook dat Sheila meer tijd voor zichzelf nam, dus zei ze maar dat ze graag naar het congres wilde gaan.

Ze had gelijk, de zaak liep ook goed. We hadden veel vaste klanten. Bertha van de hoek, 79 jaar kwam bijna elke dag even langs om gedag te zeggen. Regelmatig kocht ze wat ook al was het maar een pak servetten. Cadeautjes voor vrienden en kinderen en kleinkinderen. Daarvoor kwam ze ook hier, wat dat betreft hadden we voor ieder wat wils.

Och en onze Wilbert, de vrijgezel van midden 50 op zoek naar een levensgezel. Hij dacht deze gevonden te hebben in Martha. Die net de 50 had bereikt maar ook soort van op zoek was. Die arme Martha had nog steeds niet de ware gevonden. Ze was veel te goed van vertrouwen en was daarom in het verleden vaak teleurgesteld. Martha werkte drie dagen bij ons en was zo'n leuk mens. Wilbert en Martha zouden erg goed bij elkaar passen alleen wisten ze dat zelf nog niet. Zodra Wilbert de winkel binnenkwam kreeg Martha en kleur en begon te stotteren. Als we daarover begonnen, wuifde ze het weg en zei dat we spoken zagen.

Zij en Sheila deden hun best om ze te koppelen. Verder hadden we nog Andre, een vrolijke vader van een tweeling van 3 jaar. Onze parttimers Silvia van 18, een vrolijke meid die psychologie studeerde en Monique van 25 jaar met een schattige peuter van 2 jaar en de tweede op komst.

Ondanks dat de winkel goed liep, zouden we toch meer jongeren aan onze winkel moeten binden. Dan had ze het over jonge gezinnen. De uitstraling van de winkel was toch best wel chique en dat terwijl we veel dingen verkochten die toch echt heel leuk geprijsd waren. Wel jammer, dat ze toch niet beter had opgelet op het congres. Had er toch best wel wat meer van op kunnen steken. Misschien kon ze online een samenvatting van het congres vinden. Ze zette dat gelijk in haar agenda om dit vandaag te gaan doen. Het was zondag, haar vrije dag, het zonnetje scheen. En dan zat ze hier met roodomrande ogen te mijmeren over haar relatie die voorbij was. Sam besepte dat ze nu toch echt een keer terug moest, en het lot aanvaarden.

Een klein lachje, het lot aanvaarden, dat klonk wel heel oubollig maar ach, ze was al 28 jaar. Sam bedacht zich dat ze, nu ze hier zit meer over haar eigen leven had nagedacht, dan over het afscheid van

Ronald. Voor haar was dit dan nogmaals een bevestiging dat het echt over was. Met een zachte zucht veegde ze haar tranen weg, stond op en besloot huiswaarts te keren, klaar om het lot onder ogen te zien.

Sam liep de straat in en keek naar het schattige huisje met de rode luiken voor de ramen, haar ouderlijk huis. Het huisje waar haar moeder en vader heel gelukkig gewoond hadden. Totdat het noodlottige ongeval plaatsvond en ze daarbij beiden omkwamen. De herinnering aan het feit dat ze niet eens afscheid van ze had kunnen nemen, drukte zwaar op haar schouders. Haar lieve moeder was altijd zo zorgzaam. haar lieve vader altijd behulpzaam en geduldig. Omdat ze geen broers of zussen had, erfde Sam het huis en een leuke spaarrekening. Daarvan had ze haar geliefde Mini met rode striping gekocht.

Toch bleef ze spaarzaam, haar moeders stem in gedachten: "Een appeltje voor de dorst". Toen ze hier introk, kon ze gelukkig haar oude kamer snel opzeggen. Het huis was ook dichterbij haar werk, slechts twee straten verderop. Hoewel het allemaal inmiddels alweer twee jaar jaren geleden was, voelde het verlies nog steeds rauw.

De tranen rolden over haar wangen. "Mama ik mis je zo", dacht Sam. "Jij zou nu iets wijs hebben gezegd en me vasthouden". Ze verlangde naar die warme knuffels van haar moeder. En naar de stevige omhelzingen van haar vader. Die liefde, het verlangen naar geborgenheid, nam Sam nog steeds met zich mee.

Het liefst knuffelde ze iedereen die ze aardig en lief vond.

Voor de deur veegde Sam haar tranen weg en ging in haar jaszak op zoek naar de sleutel. Ze zag de auto van Ronald voor de deur staan, de achterklep open.

Voor haar neus ging de deur open en kwam Ronald naar buiten met een doos. "Ik ga", zei hij zacht. "De rest van mijn spullen kom ik later wel halen. Doe het maar in een doos en laat maar weten als je daarmee klaar bent". Sam's ogen, nog rood van het huilen, vulden zich opnieuw met tranen. Ze probeerde ze snel weg te vegen. Ronald keek haar verdrietig aan. "Meisje het is goed zo, je hoeft je niet

schuldig te voelen. We hebben een leuke tijd gehad en jammer genoeg zag jij ons meer als broer en zus dan als geliefden. Meer kan ik er ook niet van maken”. Zijn stem was oprecht lief.

Sam voelde zich verscheurd. Ze wist dat het klopte wat hij zei, maar toch knaagde er schuld bij haar. Ze vroeg zich af of ze niet harder had moeten werken aan hun relatie, of dat ze door rouw om haar ouders niet echt open kon staan voor Ronald. Misschien had ze vastgeklampt aan het idee van veiligheid, aan iemand die haar vasthield terwijl ze zelf zo wankel was. Nu beseftte ze dat haar behoefte aan geborgenheid niet vanzelf liefde betekende. Ronald zei nog dat hij hoopte dat ze vrienden bleven.

Sam knikte stilletjes. Zijn woorden waren lief en ze hoopte echt dat hij iemand vond die beter bij hem paste.

Ronald draaide zich om en liep naar zijn auto en zette de laatste doos in de achterbak. Hij deed de klep dicht. Stapte in en stak nog even zijn hand op voordat hij wegreed. Sam bleef in stilte staan en zag hem in de verte verdwijnen. Ze vroeg zich af waar hij nu heen zou gaan.

Waarschijnlijk naar zijn moeder in Zwijndrecht, waar hij altijd welkom was. Zij had een groot huis en een appartementje in de tuin waar Ronald hiervoor ook woonde.

Ze nam zich voor straks te appen of hij goed was aangekomen.

Ondanks alles bleef ze om hem geven. In de deuropening stond Dribbel, haar lieve bruine labrador. Hij keek haar verwachtingsvol aan. Ze spreidde haar mijn en Dribbel rende haar enthousiast tegemoet, likte haar gezicht en probeerde haar op te vrolijken. “Altijd hetzelfde, je doet net alsof ik een week weggeweest ben terwijl het hoogstens een uur moet zijn geweest”, lachte Sam.

Ook Dribbel had Sam erbij gekregen, hij was van haar ouders die besloten een hond te nemen. Al haar kinderjaren had ze om een hond gevraagd, zeg maar gesmeekt.

Maar het was van, wie laat hem uit? Wie past er op de hond als we op vakantie zijn? Of een weekendje weg? En trouwens je vader en ik werken beiden het kan er echt niet bij.

Maar toen Sam drie jaar geleden uit huis ging, en haar moeder parttime ging werken, kwam het er gelukkig toch van. Ze vond het zo

stil in huis en Dribbel maakte dit meer dan goed, de boef. Buiten het huis had Sam er nu ook een soort van kind bij gekregen. Doordat Ronald veel thuis werkte was het makkelijk met mijn fulltimebaan te regelen. Ik was tenminste fulltime aanwezig. Ronald liet de hond overdag uit en Sam s 'avonds.

Sam realiseerde zich dat ze nu oplossingen moest vinden voor het uitlaten van Dribbel.

Misschien wilde Thijmen, de buurjongen, het wel doen. Hij hing al zo vaak over de schutting met de vraag of hij met Dribbel mocht wandelen. "Zal ik het maar gelijk regelen?" overweegt Sam. Dribbel die haar raar aankeek snapte er helemaal niks van. Ze hoorde muziek bij de bureu, Thijmen was vast thuis.

Sam liep met Dribbel naar de bureu. Nog voordat ze aanbelde, vloog de deur open. "Dit is de tweede keer vandaag dat deuren voor me openzwaaien. Denk dat ik de rest van de dag maar thuisblijf want mijn hoofd staat daar even niet naar". Saskia keek haar met een bezorgde blik aan. "Gaaf het meisje? We zagen net Ronald alleen wegrijden en na wat je vertelde, over dat je niet zeker wist of Ronald wel de juiste was, denk ik dat hij niet meer terugkomt of wel"? Sam knikte en merkte dat die rot tranen weer opwelden.

Naast Sheila die er na de dood van haar ouders altijd voor haar was, was ook Saskia haar tweede moeder. Ze sloeg haar armen om haar heen en trok Sam naar binnen. Dribbel bleef beteuterd naar Sam kijken, wat was er toch met zijn vrouwtje aan de hand? 'Kom Dribbel', wist Sam nog uit te uitbrengen. voordat ze helemaal brak. Ze barste in huilen uit, de tranen wilden niet meer stoppen. Alles kwam voorbij. Haar studie vier jaar geleden en daarna het begon ze met werken bij Napleets. Alle emoties van het verlies van haar ouders, haar relatie en haar eenzaamheid. Terwijl ze hilde voelde Sam hoe zwaar ze het vond om elke keer opnieuw te moeten loslaten: eerst haar ouders nu Roland.

Met Sheila had ze gelukkig gelijk een goede klik en haar commerciële opleiding sloot hier goed bij aan.

Ronald leerde ze kennen toen ze met haar laatste jaar bezig was. Hij was haar nooit opgevallen. Achteraf kon het ook niet anders. Hij was

pas in de buurt komen wonen, en had hier op school zijn laatste jaar van zijn studie af gemaakt. Vanaf het begin konden ze het gelijk goed met elkaar vinden. Ze deden vaak leuke dingen samen en ook zoenen kon hij als de beste en van het een kwam het andere. Heel verliefd waren ze, tenminste dat dacht ze. Alhoewel een stemmetje in haar achterhoofd wel altijd zei, klopt het wel is dit echt de ware?

Maar eigenwijs als Sam was negeerde ze dat stemmetje en ging verder. Het moet toch wel goed zitten als je zo verliefd bent? Achteraf gezien had ze gewoon naar haar stemmetje moeten luisteren maar door het verdriet om haar ouders was Sam allang blij met een arm om haar heen. En ook nog iemand die ze liefhad. Maar als broer en ja daar kwam ze later pas achter. Saskia zweeg en knuffelde haar, troostend en geduldig. Na een tijdje zette ze een kop warme thee voor Sam neer, “drink dit maar op en wordt eerst maar een beetje rustiger voordat je alles vertelt”.

Sam dwaalde weer af met haar gedachten. Na een jaar wilde ze op kamers gaan wonen, tenslotte verdiende ze nu zelf geld.

Al snel had Sam een leuke kamer gevonden waar ze een leuke tijd had gehad. Boven het antiekwinkeltje van John of zoals ze hem altijd plagend noemde “meneer John”. Maar na het tragische ongeval van haar ouders had ze afscheid genomen van haar kamer en is dus in het huis gaan wonen die haar ouders haar hadden nagelaten. Na een half jaar was het logisch dat Ronald erbij kwam. We waren toch meer hier, dan dat hij in zijn appartementje was. Sam nam een paar slokken thee en begon te vertellen. Ze legde uit hoe ze zich schuldig voelde tegenover Ronald. Dat ze twijfelde aan haar gevoelens en zich afvroeg of hun relatie ooit echt liefde was geweest of vooral houvast tijdens haar rouw. Misschien heb ik hem gebruikt als pleister voor mijn verdriet, dacht Sam, terwijl ze haar handen om de mok vouwde. Ze vertelde over haar angst om alleen te zijn, en hoe ze zich soms afvroeg of ze liefde wel verdiende, na alles wat er was gebeurd.

“Nu is dat allemaal voorbij, waarom heb ik er zo’n puinhoop van gemaakt”. Een snik verliet haar lippen.

Dribbel drukte met zijn snuit tegen haar hand en Sam kriebelde hem onder zijn kop, dat vond hij lekker. Saskia keek haar vragend aan en

Sam begon Saskia het hele verhaal te vertellen. Over dat ze haar gevoelens had uitgesproken tegen Ronald en zijn reactie daarop. Dat hij al zo'n gevoel had, er was een afstand die hij al een tijdje voelde. "Vervolgens ben ik even een rondje gaan lopen om alles even te laten bezinken. Toen ik terugkwam had Ronald al wat spullen gepakt en is vertrokken, zijn laatste spullen komt hij nog halen en we blijven vrienden", voegde ze er nog even snel toe.

Saskia luisterde en zei, "Sam, ik zag het al aankomen. Jullie zijn heel leuk samen, maar geen stel. Dat ziet iedereen, zelfs Ronald. Natuurlijk hoop ik dat jullie vrienden blijven, maar uiteindelijk moet je ook leren verder te gaan. Je bent nog jong".

Sam schoot in de lach, ondanks haar tranen. "Jong? ik ben al 28 en wordt een oude vrijster net als Mien". Mien, hun buurvrouw, had nooit een man willen hebben, het leven alleen en met vrienden vond ze veel leuker.

Later had ze toch wel een paar vriendjes gehad maar het was nooit echt wat geworden. Samen met haar katten Poekie en Pebbel had ze het reuze naar haar zin. Zoals ze zelf altijd zei, "in het leven heb ik genoeg aan mijzelf en de lieve mensen om mij heen".

"Het lijkt wel of de liefde niet voor mij is weggelegd". Saskia lachte, "meid kijk eens naar jezelf, met jouw knappe koppie en die lange krullende blonde lokken van je, dan heb ik het nog niet eens over je goedlachse persoonlijkheid, de mannen staan voor je in de rij". Sam vond het overdreven Ach Saskia kon erg overdrijven. Ben niet doorsnee dat wist ik maar moest hierom wel glimlachen. Het deed haar goed om te merken dat ze, ondanks alles, nog kon lachen.

Sam bedankte Saskia voor de schouder om uit te huilen en de kop thee. Sam wilde weer naar huis wil gaan en herinnerde ze zich waarvoor ze eigenlijk kwam. Het uitlaten van Dribbel. Ze vroeg aan Saskia of Thijmen thuis was.

Even later kwam Thijmen naar beneden. Toen ze hem vroeg Als ze hem vraagt of hij nog steeds met Dribbel wilde wandelen, knikte hij enthousiast. Ze spraken af dat hij na school dagelijks met Dribbel liep, tegen een kleine vergoeding.

Thijmen straalde, voor een jongen van twaalf was een zakcentje altijd welkom. Tevreden nam Sam afscheid van Saskia en Thijmen.

Terug thuis merkte ze de rommel op, veroorzaakt door Ronalds vertrek. Ze begon de kussentjes weer netjes op de bank te leggen. Sam was opgelucht dat de meeste meubels van haarzelf waren. Ze grinnikte bij de gedacht aan zichzelf in een lege woonkamer zittende op een kratje. Eigenlijk zou het best verfrissend zijn, alles eruit en opnieuw beginnen. Ze keek rond in de woonkamer.

Misschien moest ze dat maar eens doen, dacht ze. Het was een beetje een bij elkaar geraapt zootje. Wat van haar eigen spullen maar ook nog van haar ouders. Haar blik gleed langs de groene stoel, waar haar moeder altijd uren zat te lezen. Terwijl haar vader meestal languit op de bank lag. De bank was zo versleten, die was er niet meer. Maar van de stoel had Sam nog geen afscheid kunnen nemen. Net zomin als van de herinneringen die aan het huis kleefden. "Morgen ga ik echt eens flink opruimen en aan een nieuwe frisse start beginnen", nam ze zich voor. Ze zuchtte diep en voelde zich voor het eerst in weken opgelucht. Morgen was ze nog vrij, sinds de dood van haar ouders wisselde ze de maandag af met Martha om zo een lekker dagje extra vrij te hebben. Soms kwam het er ook niet van en werkte ze gewoon die dag. Eigenlijk beviel haar dat wel en Martha hoorde je ook niet klagen. Kon zij Wilbert nog vaker zien, iets waar Sam stiekem om moest lachen. Sam bedacht zich, dat een etentje met alle collega's leuk zou zijn. Misschien met de partners erbij. Dan konden we dit tegen Wilbert zeggen en die zorgde er wel voor dat hij door Martha uitgenodigd zou worden. Zo slim was hij wel. Ach en Martha zei toch geen nee. Met een glimlach dacht Sam aan hoe ingewikkeld het leven kon zijn. Maar ook aan hoe kleine momenten van warmte en steun alles dragelijker maakten.

De volgende ochtend was Sam vroeg op. Nadat ze zich in een korte broek en T-shirt had gehesen, Bond ze haar haar snel in een staart en liep naar beneden. Dribbel kwam haar verwachtingsvol tegemoet. "Je hebt zeker honger, mannetje"? zei Sam. Dribbel kwispelde blij. In de keuken zette ze Dribbels bak klaar en stopte voor zichzelf een broodje

in de broodrooster. Ze drukte het koffiezetapparaat aan. Er ging niks boven een kop koffie in de ochtend. Sam liep de woonkamer in en keek om zich heen, dat werd nog een hele klus. Gelukkig was het heerlijk buiten en kon ze, wat weg moest buiten zetten. Ze legde alvast een rol vuilniszakken klaar.

Ze vulde haar mok met verse koffie, genietende van de rust van de ochtend. Wanneer de broodrooster klikte, pakte Sam haar broodje en nam het samen met de koffie mee naar buiten.

In de tuin plofte ze in haar favoriete stoel en voelde hoe de frisse ochtendlucht haar hoofd leegmaakte. Ze nam een paar happen van haar broodje en staarde voor zich uit, denkende aan alles wat er de laatste tijd was gebeurd. Ondanks de onrust voelde ze zich voor het eerst in weken licht, bijna hoopvol. De zon scheen zacht over haar gezicht terwijl ze haar koffie nipte.

Ze zette haar inmiddels lege mok op het aanrecht. Het was nu 10 uur de winkel was nog niet open. Anders was ze daar eerst even langs gegaan. Ooij was een klein dorp en Sam had liever dat Sheila en de rest het van haar hoorden over Ronald, voordat de roddel er eerder was. Ze zou zorgen dat ze er stipt om 1 uur was. De telefoon van Sam begon te zoemen, wat was dat nu weer. Oh, het was een melding van gisteren. Door de hele toestand met Ronald helemaal vergeten, een samenvatting van het congres opzoeken.

Zal ze dat nu gelijk doen of toch later, Sam twijfelde want ze moest nu toch echt met de woonkamer beginnen. Ze besloot te beginnen en straks na het bezoek aan Sheila verder te gaan. Het congres kwam later wel. Binnen keek Sam rond in de woonkamer. De rommel van Ronalds vertrek lag nog verspreid over de vloer. “Het wordt een flinke klus”, verzuchtte ze. Toch was ze vastberaden: vandaag ging ze het huis opruimen. Ze pakte de rol vuilniszakken en opende de ramen. Haar blik gleed naar de groene stoel van haar moeder. Met een brok in haar keel legde ze haar hand erop. Ze aarzelde even. Mama zou willen dat ik verderga, dacht ze, terwijl ze de stoel naar buiten sleepte. Even bleef ze bij de stoel staan en zag in gedachten haar moeder weer zitten met een boek. Daarna zette ze ook de bijzettafeltjes en het kleine

bruine kastje buiten. Het afscheid voelde zwaar, maar tegelijkertijd als een opluchting.

Het assortiment van kleine beeldjes deed ze zorgvuldig in een doos die ze gelukkig nog had staan. Daar kon ze vast wel iemand blij mee maken. Ach de delfts blauwe bordjes, daar was mama zo trots op, Sam haalde ze van de muur en legde ze op de eettafel.

“Die hou ik”, besloot ze vastberaden. Gelukkig had ze haar eigen eettafel meegenomen die ze pas nieuw had gekocht, en ze heel erg mooi vond. Hij paste niet echt bij het huidige interieur maar dat ging veranderen.

De witte tafel met stoere aluminium poten met daaraan de bruine eikenhouten stoelen met groene zitting. Die overigens goed paste bij de groen stoel van mama maar echt niet meer van deze tijd. Ook de stoelen verdwenen naar buiten.

“Een nadeel nu moet ik vandaag op zoek naar nieuwe stoelen”, zei Sam hardop tegen Dribbel, die het tafereel van een afstandje gadesloeg.

Vervolgens keek Sam op haar horloge, bijna één uur. Ze voelde een lichte spanning. Ze moest Sheila nog spreken. Met de achterkant van haar hand veegde ze haar voorhoofd af, waar door al dat gesleep zweet druppeltjes waren verschenen. Ze ging naar boven en friste zich snel op en rende de trap af. “Kom Dribbel je riem om want jij mag mee”. Dribbel stond al bij de deur. Sam deed hem de riem om en liep naar buiten. Ze trok de deur in het slot.

Samen liepen ze naar de winkel. Ze zag Sheila bij de deur staan, om die van het slot te halen.

Sheila die Sam zag aankomen zwaaide naar haar. Dichterbij gekomen zwaaide de deur open en vroeg Sheila met een vriendelijke lach, “met wat voor genoeg ben jij hier op je vrije dag?” Sam forceerde een glimlach, maar Sheila had meteen door dat er iets speelde.

“Wat is er Sam?”, vroeg ze bezorgd. Nog voor Sam antwoord kon geven, voelde ze een golf van emoties opkomen. Ze begon te ratelen over alles wat er was gebeurd. “Ho, ho, Sam. Kom meisje ga even rustig zitten en vertel mij wat er aan de hand is”.

Sheila nam Sam mee naar het keukentje achter in de winkel en zette haar daar op een stoel. Dribbel ging aan haar voeten liggen, zijn kop op haar schoenen. Wat een zorgeloos leven had dat beestje toch, moet wel heerlijk zijn, dacht Sam even. Sheila vervolgde, “zo Sam begin nu maar te vertellen wat er is gebeurd en wat ik net hoorde, gaat het over Ronald”. Sam haalde diep adem en vertelde over haar aanvaring met Ronald en dat ze even het huis uit was gegaan om rustig te worden. Toen ze terugkwam, Ronald al bijna weg was. En haar besluit om alles anders te doen. Terwijl ze praatte, voelde ze de tranen branden. Sheila luisterde aandachtig, haar blik warm en geruststellend. Sam sloot haar verhaal af, “en nu moet ik ook nog kijken voor nieuwe stoelen”. Sheila schudde even haar hoofd. “Huh waar heb je het over”? Sam ging verder, dat ze gelijk haar huis aan het aanpakken was en al een aantal dingen in de tuin had staan die weg konden. Dat moest ze regelen en dus ook nieuwe stoelen moest hebben voor bij de eettafel. Sheila aaide Sam even over haar bol, “Meisje toch. Je gaat van het een over in het andere, doe nu eens even rustig aan”, zei Sheila zacht. Een warme gloed verspreidde zich door Sam heen, het deed haar goed om gehoord te worden.

“Dat van Ronald heb ik al een tijdje aan zien komen en diep in je hart wist jij dat zelf ook”, vervolgde Sheila. Sam knikte en slikte haar emoties weg. “Dus niet bij de pakken neerzitten doe je goed, maar het gelijk groots aanpakken is wel een beetje te veel van het goede”, weer knikte Sam.

Ja, dat wist ze zelf ook, wel maar ze zat er al een tijdje over na te denken en het moest er toch maar eens van komen.

Voor nu ook gelijk een goede afleiding. “Weet je wat”, zei Sheila, “ik ga Wilbert bellen en vragen of hij de spullen in je tuin wil ophalen”.

Wilbert die in het verleden goed had geboert hoefde niet echt meer te werken. Hij hielp bij een 2de hands opslag, waar mensen die het minder hebben gratis spullen konden krijgen. Soms tegen een kleine vergoeding. Zo zijn het twee vliegen in één klap, Sam was van spullen af en Wilbert was er blij mee. Sheila gaf Sam een glas water.

Sam was opgelucht, wat was Sheila ook een schat, ze zag er als een berg tegenop weer met de spullen te moeten sjouwen. “Dank je wel

Sheila, ik ben zo blij met jou”. Op dat moment verscheen Martha in de deuropening. Ze vroeg bezorgd, “gaat het een beetje Sam?”.

“Wat erg allemaal”, ging ze verder. ”Sorry ik kon horen wat je zei, ik ben hier voor de keuken met de schappen bezig”. “Het geeft niet Martha, het gaat gelukkig al wat beter en het is zoals het is”.

Dribbel sprong op toen hij Martha zag, hij wist dat hij van Martha altijd wat lekkers kreeg als hij in de winkel kwam.

Hij zag Martha al in haar zak tasten en ze haalde er een koekje uit. “Ja Dribbel, die is voor jou want ik zag je al binnenkomen”. Dribbel pakte voorzichtig het koekje aan en met één hap is het koekje weg. Ze moesten alle drie lachen om deze actie. Sam stond op, ik ga maar weer eens.

Ze gaf Sheila en Martha een dikke knuffel. “Tot morgen” en ging samen met Dribbel naar huis. Ze was nog maar net thuis of haar mobieltje ging af, ze keek op het scherm, het was Sheila. “*Hallo Sheila, is er iets?*”. “*Nee er is niets maar wil alleen even zeggen dat ik Wilbert gesproken heb. Hij is over een uurtje bij jou om de spullen in te laden, hij moest even langs de winkel om de kleine vrachtauto te halen*”.

“*Ik zie hem straks wel, super bedankt*”, zei Sam dankbaar en drukte het gesprek weg.

Ze had ook nog verf voor de muren en kozijnen willen kopen. Dat zou ze dan wel doen als Wilbert geweest was, en misschien wilde Wilbert wel even met haar mee want zoveel verstand had ze daar niet van.

Sam pakte alvast wat kleinere spullen in dozen. Elk voorwerp riep herinneringen op, de derde doos was ook al vol. En de eens zo overvolle kamer zag er nu veel beter uit. De mooiste spullen van zichzelf en van haar ouders stonden nu nog in de kamer.

Sam keek tevreden om zich heen en slaakte een diepe zucht.

Wat was dit bevrijdend, dat had ze veel eerder moeten doen. Maar ach aan de andere kant, was het eerder misschien ook niet de juiste tijd.

Alles had waarschijnlijk zo moeten gaan, als het nu gegaan was.

Wanneer Wilbert arriveerde, hielp hij haar met het inladen van alle spullen. Sam voelde zich weemoedig en gaf nog even een laatste aai over de groene stoel.

“Mama je vindt het wel goed toch”? zei Sam met een glimlach. Wilbert raakte even Sam haar schouder aan, “je moeder zou trots op je zijn, Sam”. Sam veegde snel een traan weg, ontroerd door zijn woorden. Wilbert beloofde haar dat er heel veel mensen blij werden gemaakt met de spulletjes.

Sam was blij dat alles nog een volgend leven kreeg. Dribbel had alles bekeken vanuit de deuropening en begon te kwispelen toen Sam hem aankeek.

“Kom Dribbel er begint een nieuw hoofdstuk voor ons”, zei ze zacht. Dribbel ging achter Sam aan het huis binnen. Maar dan herinnerde Sam zich dat ze Wilbert vergeten was te vragen naar de verf. Ze besloot in de winkel maar om advies te vragen. Alex werkte in de doe het zelf winkel, dus dat kwam vast goed.

Eerst maar de vuilniszakken naar de stort brengen en daarna naar de doe het zelf winkel voor de verf. Sam gooide de vuilniszakken achter in haar autootje en gaf Dribbel nog wat lekkers. “Tot zo”, riep ze nog even tegen Dribbel. Ze startte de auto en reed naar de stort. Het was lekker rustig, zo kon ze naast de container parkeren om de zakken erin te gooien.

Dat was één nu naar de winkel voor verf.

De winkel lag net buiten het dorp, ze draaide de parkeerplaats op en parkeerde vlak naast de deur. Ze had geluk vandaag dat deze plek nog vrij was. Hopelijk was Alex aan het werk. Sam liep de winkel in en keek in het rond. “Nou, als ik zo kijk zie ik hem niet”, zei Sam tegen zichzelf. Ze liep naar het verfpad en zag een medewerker een vak vullen. Het was Alex, “hallo Alex”. Alex keek op en begon te glunderen, “Hey daar is mijn meisje”, zei hij plagerig.

Ze lachten hun vertrouwde vriendschap voelbaar. Alex zei dat al jaren tegen haar, en dat echt zonder bijbedoelingen. Ze waren er al op jonge leeftijd achter gekomen dat ze niet met en niet zonder elkaar konden.

En het was zeker fijn om een goede vriend als Alex te hebben. “Maar waarvoor heb je mij nodig Sam, moet ik je gebroken hart lijmen?”

Vragend keek hij mij aan. “Zie je, dat is wat ik bedoel. Het gaat als een lopend vuurtje door het dorp”. Sam keek verdrietig. “Nee hoor, eigenlijk wist ik al dat het eraan zat te komen en jij ook. Zeker na die

opmerking van jou, of dit het wel is? Nou uiteindelijk niet dus, je had gelijk Alex”. Alex sloeg zijn arm om haar schouders en drukte haar even tegen zich aan. “Het komt wel goed met je Sam, je weet dat ik er altijd voor je zal zijn, tenminste als het van Tina mag”.

Sam moest lachen, als er iemand lief was dan was het Tina wel, de vriendin van Alex.

Met haar rode korte haar en sproeten, en zeker niet jaloers wanneer Alex af en toe bij Sam langsging om te kijken hoe het met haar was. Tina wist dat ze elkaar al een hele tijd kenden en het was goed. Ook kon Sam goed met Tina opschieten. Ze was naast Alex als vriend, ook een goede vriendin van Sam geworden.

Alleen jammer dat Alex en dus ook Tina het al wisten van Ronald, ze had het toch veel liever zelf verteld. Sam verontschuldigde zich tegenover Alex dat ze hem en Tina niet gelijk op de hoogte had gesteld. Maar dat ze eerst andere dingen aan haar hoofd had.

Ze moest het Sheila eerst vertellen en Thijmen regelen om Dribbel uit te laten en ze had haar huis opgeruimd. “Ho, ho, Sam het is goed. Het geeft niet, wij begrijpen het wel.

Het is ook niet niks allemaal, je weet dat we er voor je zijn of alleen ik”, zei hij er met een brede grijns achteraan. “En nu je hier toch bent, kom vanavond bij ons eten. Alleen als je wilt hè”. Sam sloeg het aanbod af. Want ze wilde een avondje samen met Dribbel op de bank hangen, om een filmpje te kijken.

“Graag een andere keer Alex. Maar ik heb je nodig voor wat anders”.

“Oke, dan kom je maar een andere keer. Je bent altijd welkom. Maar wat wil je weten”. Sam vertelde over haar plan om de muren de sausen en misschien wat te schilderen in huis. “Zelf denk ik aan witte kozijnen en lichte muren en een blauwe muur. Dan niet helemaal blauw blauw maar een beetje groenblauw”, ging Sam verder.

“Kom maar even mee Sam, hier hebben we kleuren hangen dan kan je precies uitzoeken welke kleur je wilt hebben en deze mengen ik dan voor je. Maar wie gaat het doen?” “Ik zelf”, zei Sam trots. Alex moest lachen want hij kende Sam met haar twee linkerhanden. Alhoewel sausen zou nog wel kunnen maar kozijnen schilderen. Hij moest harder lachen en Sam keek beteuterd.

“Jij denkt dat ik dat niet kan hè”, zei ze met een lachje. “Nou Sam eerlijk gezegd niet maar ik heb wel een oplossing.

Als jij de kleuren uitzoekt dan kom ik je helpen. Toevallig ben ik morgen en overmorgen vrij en heb niet echt wat te doen”. Een gevoel van dankbaarheid spoelt door Sam heen. Met zulke vrienden hoef ik niet alles alleen te doen, dacht ze.

Sam wist dat Alex een goede schilder was en nam het aanbod graag aan. Sam zocht een witte kleur uit met een vleugje blauw erin voor de muren, je zag het niet echt maar ook weer wel. Voor de muur achter de bank een blauwgroene tint, wel een paar tinten lichter als dat ze eigenlijk wilde maar Alex had het haar afgeraden en ze nam zijn expertise aan. Dit keer dan, zelf lachte ze daarom. De kozijnen werden hoogglans wit.

Alex zou morgen alles meenemen. Ook de overige spullen die hij nodig had zoals schuurpapier en papier om af te plakken. Trots zei Sam dat ze daarmee al begonnen was. “Prima Sam dan ga ik daarmee door” en gaf haar een knipoog.

“Hoe laat spreken we af, rond half 9? Want ik moet voor 9 uur in de winkel zijn”, zei Sam. Alex knikte, “dat is prima. Hier heb je de bon om te betalen en ik neem het voor je mee”. “Dank je wel Alex”, zei Sam oprecht en draaide zich om en gaat richting kassa.

Ze keek nog even over haar schouder “doe je de groetjes aan Tina”. “Doe ik”, hoorde ze achter haar.

Na het afrekenen liep Sam de meubelzaak tegenover de “doe het zelf winkel” binnen.

Haar oog viel gelijk op de stoelen rechts van haar. Met chromen pootjes en licht blauwe bekleding, ze was helemaal verliefd.

Ze voelde haar hart een sprongetje maken totdat ze het prijskaartje zag, 250 euro voor één stoel. De verkoopster kwam naar haar toe gelopen, “mooi zijn ze, hè”.

Sam knikte, “ja alleen wel erg duur en aan één heb ik er niet genoeg”. De verkoopster wees op een bord, dat bij de ingang hing.

Deze week op ieder artikel 40% Jubileum korting. Nu ze verder keek zag ze dat de zaak hun 40-jarig bestaan vierde. “Hoeveel gaat de stoel dan kosten”, vroeg ze aan de verkoopster. “150 euro, een koopje dus”.

Voor vier stoelen 600 euro in plaats van de oorspronkelijke 1000 euro. “Ik doe het”, zei Sam die besloot zichzelf te trakteren. Sam liep achter de verkoopster aan naar de kassa, “moeten ze bezorgd worden” vroeg ze. Na even nagedacht te hebben antwoordde Sam, “ik bel even iemand”. Haar mobiel ging net op dat moment over, Sam pakte op.

“Hallo Wilbert, dat is toevallig ik wil je net bellen.

Is het allemaal gelukt. “Jazeker ze zijn erg blij met jou spullen”.

“Daar ben ik heel blij mee”, zei Sam oprecht. “Wilbert ik heb mooi ik heb nog een vraagje, heb jij de auto nog en ben je in de buurt”. “Ja hoezo?”. “Ik heb stoelen gekocht maar wil deze graag thuis hebben”. Wilbert zei aan de andere kant dat hij eraan kwam maar dat ze wel moest zeggen waar ze was.

Sam lachte en vroeg aan de verkoopster hoe de straat heette.

“Hogestraat 21”, zei ze. Dit gaf Sam door aan Wilbert die al gelijk wist waar dat was. *“Ben er over twee minuten, want ik ben om de hoek”. “Bedankt Wilbert, tot zo”.* Ze keek de verkoopster stralend aan, “ze hoeven dus niet bezorgd te worden ik neem ze gelijk mee”.

Lachend keken ze naar elkaar. Alsof je een paar broden haalde. Sam betaalde de stoelen en stopte de bon in haar tas.

Toet toet, Wilbert was er al. Dat was snel. Wilbert kwam naar binnen en hielp de verkoopster, die plastic om de stoelen aan het wikkelen was. Zodat ze niet konden beschadigen of smerig werden. Wilbert tilde ze één voor één in de auto.

“Ik zie je zo bij je thuis Sam”, zei Wilbert. “Ja tot zo”. Sam stapte in haar auto en reed achter Wilbert aan. Thuisgekomen zette Wilbert de stoelen in de woonkamer en ging er weer vandoor. Maar niet nadat Sam hem duizendmaal had bedankt en hem wat te drinken had aangeboden. Dit sloeg hij lachend af, “Ik moet nog even wat doen voor Sheila, maar ik hou het tegoe”.

Ach Sam was een zo’n lieve meid, dacht Wilbert. Hopelijk vond ze het ware geluk na alles wat ze had meegemaakt.

Sam haalde het plastic van de stoelen en zette ze rond haar geliefde eettafel.

Ze bekeek het op een afstandje. Het stond echt zoals ze verwacht had. Het huis voelde voor het eerst sinds tijden, als echt haar plek. Achter

haar hoorde ze geritsel, Dribbel liep nieuwsgierig over het plastic van de stoelen en schrok van het geluid, waardoor Sam onwillekeurig moest lachen. Ze ruimde het plastic op en zakte uitgeput maar tevreden op de bank. “Pfft, het was een lange dag vandaag Dribbel. We hebben wel rust verdient”, Dribbel sprong naast haar op de bank en legde zijn kop op haar schoot.

Na een uur schrok Sam wakker. Even dwaalde haar blik door de kamer, tot ze zich herinnerde waar ze is. Een glimlach krulde om haar lippen, dit was haar huisje, haar eigen plek. Dribbel keek haar nieuwsgierig aan. Zijn kop schuin, alsof hij probeerde te begrijpen waarom Sam zo blij was.

Ze realiseerde zich dat ze in slaap was gevallen. Niet zo vreemd na de hectische dagen. Er was een hoop gebeurt en veranderd.

Vooraf lichter en hoopvoller daar moesten we dan maar mee verder gaan. Sam stond op en liep naar de keuken en maakte Dribbel zijn eten klaar. Terwijl hij gulzig at, opende ze haar koelkast. Die was akelig leeg. Dat was wel iets wat ze vergeten was, boodschappen halen. Ze dacht terug aan Alex en zijn aanbod om mee te eten. Dan had ze nu waarschijnlijk heerlijk gegeten. Sam glimlachte om de herinnering aan Tina's kookkunsten, In haar verbeelding rook ze haar beroemde stoofschotel al. Tina kon echt heel goed koken, ze was wat je noemt een echte hobbykok.

Het jaarlijks dorpsfeest, waar Tina altijd voor het eten zorgde, doemde voor Sam op als een warm tafereel. Ze was daar dagen van tevoren mee bezig. Een aantal vrouwen in het dorp hielpen haar dan met de voorbereidingen. Want het evenement was inmiddels behoorlijk uitgegroeid, nu ook de omliggende dorpen graag een kijkje kwamen nemen. Alex was erg muzikaal en speelde op de toetsen en samen met zijn bandje “The Hotty's” speelden ze de avond vol.

Erg gezellig was het altijd. Nog 4,5 maand en dan was het weer zover. Sam verheugde zich erop, het was altijd zo gezellig om iedereen weer even te zien. Sam trok het keukenkastje open en bekeek de inhoud. Soep en crackers, nou veel keus was er niet maar tomatensoep met crackers moest toch wel lukken.

Ze draaide het blik open en goot de soep in een pan en zette de pan op het gas. Zo even een kom pakken en de crackers uit het pakje en klaar was kees.

De soep begon te pruttelen. Het ritme van deze eenvoudige handeling werkte rustgevend. Even later zat ze met een kom warme soep en crackers op de bank. Ze zette de tv aan en liet zich meeslepen door een vrolijke film. Af en toe schoot ze in de lach, niet alleen om de film, maar ook uit opluchting, haar huis is haar thuis geworden. Dat besef raakte haar diep. Een nieuw hoofdstuk was begonnen. “Kom Dribbel we gaan nog even een rondje lopen en dan slapen”, zei Sam aan het einde van de film.

Ze deed haar jas aan, en Dribbel zijn riem om. Buiten was het fris en helder. Dribbel snuffelde tevreden rond.

Thuisgekomen ruimde Sam de afwas in de vaatwasser en Dribbel in zijn bench en ging naar boven. “Welterusten Dribbel” riep Sam nog even “tot morgen”. De stilte van het huis omarmde haar en ze kroop onder haar dekbed. “Welterusten huis”, fluisterde ze, voordat ze in een diepe slaap viel.

Piep piep piep piep, Sam hoorde iets in de verte maar kon niet echt thuisbrengen wat het was. Ze schrok wakker en besepte dat het haar wekker is en drukte het uit. Ze rekte zich uit, voelde de koude vloer onder haar voeten en ging de badkamer in. Sam stapte onder de warme douche en genoot van de warme stralen op haar huid. Daarna kleepte ze zich aan en in gedachten ging ze de dag door, ontbijt, een rondje met Dribbel, en Alex die al vroeg op de stoep stond. Beneden smeerde ze een boterham, gaf Dribbel te eten en samen maakten ze hun ochtendwandeling.

Wanneer Sam weer terugliep naar huis zag ze de auto van Alex staan. Hij stond al bij de voordeur, “hallo Alex”, riep Sam. Alex draaide zich om, “Hallo Schoonheid”, hij grinnikte.

Dichterbij gekomen zag Sam dat hij de verf al uitgeladen had. Sam deed de deur open en hielp hem met de laatste dingen.

“Ik hoop dat je er vandaag zin in hebt”, grijnsde Sam. Zijn vrolijkheid werkte aanstekelijk. Alex moest lachen hahaha, “ja echt wel we gaan

je paleisje mooi maken dus als jij zegt waar je welke kleur wilt hebben dan komt het helemaal goed”.

Sam vertelde Alex waar ze welke kleur wilde hebben en wenste hem veel succes voor ze naar haar werk ging. “Als er wat is, je weet mij te vinden, je kan mij altijd bellen. Als ik niet oppak bel ik je zodra het kan, gelijk terug. En als je wat te eten of drinken wilt dan gewoon pakken”. Qua eten was er niet echt veel, dacht Sam maar Alex had zijn eigen brood mee, had hij haar al verteld. “Ga jij nu maar, ik red mij wel”, zei Alex. “Werkse vandaag”.

Onderweg naar haar werk kwam Sam Bertha tegen, “goedemorgen Bertha alles goed”? Bertha glimlachte, “goedemorgen Sam, ja hoor prima ik kom straks nog even langs want heb een cadeautje nodig voor mijn beste vriendin”. “Is goed dan ik zie je straks, dan zoeken we iets moois uit”. Sam liep door en keek op haar horloge, ze was ruim op tijd. Lekker hoor om de dag zo te beginnen. “Goedemorgen Sam, hoe is het nu met je”, Sheila keek haar met een vragende blik aan.

“Eigenlijk best wel goed en mijn huis wordt erg mooi”. Ze vertelde dat Alex er nu was om de boel te schilderen. Sheila was erg blij voor Sam, ze verdiende het om gelukkig te zijn. Het was zo’n lieve meid. De dag vloog voorbij het was al vier uur. Bertha kwam binnen en begroette Sam. “Hallo hier ben ik. Ik hoop dat je al iets voor mij op het oog hebt. Want alles wat jij uitzoekt daar ben ik nog nooit de fout mee in gegaan”. Sam lachte, “het komt goed Bertha wat dacht je hiervan”.

Sam liet haar een leuk dienblad zien met daarop een mooie beschrijving van een herfsttafereel. Bertha keek haar enthousiast aan, “zie je wel, heel erg mooi die neem ik en ik weet zeker dat mijn vriendin hier erg blij mee zal zijn”. Bertha liep met Sam mee naar de kassa en pakte het dienblad mooi in, even een paar krullen erop en het pakje was klaar. Bertha liep blij de deur uit.

De dag zat erop. het zonnetje was inmiddels gaan schijnen toen Sam weer naar huis liep. Ze zag de auto van Alex nog voor de deur staan.

“Moet jij niet naar huis”, vroeg Sam verbaasd, wanneer ze de voordeur opendeed.

Sam’s mond viel open en ze keek om zich heen, ze kon even geen woord meer uitbrengen alleen nog oh en ah... Alex moest lachen om haar reactie. Sam kon nauwelijks haar emoties in bedwang houden.

“En vind je het wat? Anders doe ik het gewoon over hoor”.

Sam liep nog steeds door haar huis en daarna de keuken in en wederom hoorde Alex alleen maar oh en ah.

“Ik heb het idee dat je het wel mooi vindt, of ik moet er wel heel erg naast zitten. Hallo Sam, ik vraag je wat”. Stomverbaasd keek Sam Alex aan. “Hoe heb je dit allemaal in één dag kunnen doen? Het is gewoon geweldig”. De muren van de kamer waren licht van tint en de keuken ook. “Het staat zo anders dan dat het was. Dat zachtblauwe tintje erin staat zo mooi”.

De muur achter de bank, het blauwgroen en stond geweldig bij de rest wat het plaatje compleet maakte. Ook de kozijnen waren klaar en het hoogglans wit kwam daarop mooi tot zijn recht. “Het is zo mooi”, zei Sam weer “en het staat ook heel erg chique. Ik ben er zo blij mee, het is prachtig”.

Het volgende moment vloog ze Alex om de nek om hem een dikke knuffel te geven. Tranen van blijdschap en dankbaarheid rolden over haar wangen. “Ik ben hier echt heel erg blij mee, je hebt zo hard gewerkt. Maar nu moet je echt naar huis hoor Tina zit vast op je te wachten”.

“Nee hoor, ze is hier al even langs geweest om te zeggen dat ze ging sporten en niet op haar hoofde te wachten met eten”.

“Kan ik je dan, als dank, trakteren op een etentje? Of ik kan even naar de chinees gaan want weet dat je dat lekker vindt en eten we het hierop, dan hoeft je je ook niet om te kleden”.

“Goed plan, dat neem ik graag aan”, grinnikte Alex.

Sam liep de keuken in om haar tas te pakken, daar had ze hem achtergelaten. Ze zag Dribbel door het raam van de keukendeur naar binnen kijken en hij kwispelde wild.

“Ahh Dribbel, ik ben je helemaal vergeten”. Sam deed de deur open.

“Sam nog wel uitkijken hoor, de kozijnen en de deuren zijn nog niet goed droog. Heb het wel als eerste gedaan zodat je er zo min mogelijk last van hebt en Dribbel ook”, zei Alex met een grijns.

“Dribbel heb ik buitengelaten, want hij vond alles zo interessant dat het niet opschoot met hem om mij heen. En alles is natuurlijk nat”.

“Dat geeft niet hoor, het fris maar wel mooi weer en hij weet wel dat we hem niet vergeten. Als het goed is heeft Thijmen hem uitgelaten toch?”. Alex knikte, “dat klopt”.

“Ik ga nu gauw eten halen, wil je nog iets speciaals hebben?”

“Ik lus alles”. “Dat is makkelijk dan haal ik wat ik lekker vind”, zei Sam met een knipoog.

Het was gelukkig rustig bij de chinees en Sam bestelde gerechten waarvan ze dacht dat Alex het ook wel lustte.

Zo snel naar huis want van die geuren kreeg ze echt honger, ze snoof nog even diep de lekkere geuren uit de tas op. De geuren riepen herinneringen op aan feestavonden met haar ouders, die waren ook gek op chinees eten.

Wanneer ze weer thuis was zag ze dat Alex de tafel mooi had gedekt en zelfs een fles wijn opengetrokken had. De glazen was hij al aan het inschenken.

“Dat ruikt goed, ik rammel nu ook wel van de honger als ik heel eerlijk ben”.

Sam gaf Dribbel nog snel even wat te eten en schoof dan ook aan tafel. Na een half uur keken ze beiden tevreden, “zo dat was lekker en ik heb veel te veel gegeten”, zei Sam.

“Jij eet echt als een grote kerel”, lachte Alex. Beiden schaterden ze het uit, het was een warm en zorgeloos moment.

Alex begon de tafel al af te ruimen. “Staan laten hoor want jij hebt wel genoeg gedaan. “Ik heb nog wat muurverf over en ik dacht misschien wil je de muren in de hal en bij de trap naar boven ook nog wel even gedaan hebben?” Tenminste als je dat echt wilt?”

“Ik zou het heel erg lief vinden maar ik ben je al zo vreselijk dankbaar voor dit allemaal”, Sam gebaarde om haar heen. De tranen sprongen Sam in de ogen.